dagi suremat posti-taskus ei olle? Se tühhi assi ei pañe mind kohkuma! Wandugo neñad saddakorda mulle ukkatust: ma sadan nende wanded tuulde. Saatke tühjad murred tuulde, armas lellepoeg, neñad ei wõi mulle middagi tehha. Astuge tuppa, leiba wõtma. Teile õnneks püüdsin täña kaks nored meikad, mis teile wistist maitsewad. Ärge niñetage Ermelinale sest sõña, mispärrast seie tullite; naisterahwas teeb parmust wärblase. Omme lähhen teiega seltsis kuñinga kotta."

Irmabbe tõutas ello ja warra rõemoga sõbra luñastuseks anda; Reinowadder täñas lahke lubbamise eest, ütteldes: „Kui nad mulle mahti annawad wabbandada, siis pettan libbeda kelega kuñinga ja teised issandad."

Tuppa astudes leidsid neñad maggusa roa jubba laual. Nored meikad maitsesid iggaühhele mokka möda. Söma laual ütles Reinowadder märale: „Wadake miño wisakaid poegi! Rossel ja pissoke Rein sawad möllemad ükskord meie sugguwõssale auuks. Weiked kelmid akkawad jubba isse toitu püüdma ja tewad mulle iggapääw rõemo; üks napsab kaña pocokese, teine tuikese ja pardi poea. — Meisus lusides õppetan neid, kuida küttide, koerte ja lingude eest nahka peawad oidma; mõñe näddala pärrast wõin neid ükst sagile läkkitada. Mängides sassiwad kohhe teine teise kõrrist kinni, ja on nõnda õppinud, et kohhe küned turja peale ja ambad kõrrisse akkawad, sellepärrast ükski loom nende küüsis kaua ei sippelda."

Irmabbe kostis: „Nisuggused lapsed tewad wañemale rõemu ja meie sugguwõssale auo."

Reinowadder pallus juttu lõppetada ja puhkama eita. Perrenaine olli põhku põrrandale pannud, kuhhu peale kõik ühheskoos puhkama eitsid. Reinowadderi issanda pükstid sõelusid püüli, ei tulnud ö otsal uñi teña silma. Enne koitu tõusis ta assemelt ia ütles silmi lakkudes naisele: Olge murreta, kallis ing! ma lähhen lellepoeaga kuñinga kotta mõnda tühja asja selletama. Pange illusast majja ja lapsi tähhele. Peaks keddagi miño järrele küssima, sellele andke lahkelt lühhidelt wastust, pitkemat lorri ehk kõrwa sõssimist ei olle kuskil tarwis. Piddage wärrawad ja uksed lukkus; tühjad murred saatke tuulde!

Ermelina wastas: „Armas mees! mis teid kuñinga kotta sunnib miñema? Wai kas unnustasite wimast luggu, kus waewaga wõllast peasite?"

„Tühhi tuul!" naeratas Reinowadder. „Kannepid on alles külwamata, kust mulle wõlla ohhelike tehhakse. Ma ilmas juhtub mõnda: üks kautab sutäie ammaste wahhelt, teine leiab odetud kassust koggemata kahju! Tühja asja tallitusele pean kuñinga ette miñema; waenlaste ulk ei tohhi miñusse putuda. Nende ruñalad nõunpiddamised lähwad tühja. Juñalaga, armoke!" — Sedda ütteldes astus ta märaga uksest wälja.